

ἥλιος ἔσυχνάσει σε, ἔδὲ ἡ σελήνη τὴν νύκτα. Κύριος φυλάξοι σε ὑπὸ παντὸς κακῆ, φυλάξοι τὴν ψυχὴν σου ὁ Κύριος. Κύριος φυλάξοι τὴν εἰσοδόν σου, καὶ τὴν ἐξοδόν σου, ὑπὸ τῆ νυκτὸς, καὶ ἕως τῆ αἰῶνος.

Ω, δὴ τῷ Ἀναβαθμῶν. ΨΑΛΜΟΣ ρκά. 121.

Εὐφρανθήτω ἐπὶ τοῖς εἰρηνόσιμοι, εἰς οἶκον Κυρίου πορεύσόμεθα. Εἰσῶτες ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουσαλήμ. Ἱερουσαλήμ οἰκοδομημένη ὡς πόλις, ἧς ἡ μετοχὴ αὐτῆς ἐπὶ τὸ αὐτό. Εκκεῖ ᾗ ἀνέβησαν αἱ φυλαὶ, φυλαὶ Κυρίου, μαρτύριον τῷ Ἰσραὴλ, τῷ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματι Κυρίου. Ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισαν θρόνοι εἰς κρίσιν, θρόνοι ἐπὶ οἶκον Δαβίδ. Ἐρωτήσατε δὴ τὰ εἰς εἰρήνην τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ δίδωμίαι τοῖς ἀγαπῶσί σε. Γενέσθω δὴ εἰρήνη ἐν τῇ δυναμεί σου, καὶ δίδωμίαι ἐν ταῖς πυργοβάρεσί σου. Ἐνεκα τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ τῶν πλησίον μου, ἐλάλην δὴ εἰρήνην τοῦ στόματός σου. Ἐνεκα τῆ οἴκου Κυρίου τῆ Θεοῦ ἡμῶν, ἐξεζήτησα ἀγαθά σοι.

Ω, δὴ τῷ Ἀναβαθμῶν. ΨΑΛΜΟΣ. ρκβ. 122.

Πρὸς σέ ἦρα πᾶς ὀφθαλμὸς μου, τὸν κατοικεῖντα ἐν τῷ ἔρειπῳ. Ἰδὲ ὡς ὀφθαλμοὶ δάλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς· ἕως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως ἂν κίττηται ἡμᾶς. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήθημεν ἐξ ἡμετέρας. Ἐπὶ πλεῖον ἐπλήθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς ἐδιδωκόσι, καὶ ἡ ἐξεδούσις τοῖς ὑπερηφάνοις.

Ω, δὴ τῷ Ἀναβαθμῶν. ΨΑΛΜΟΣ. ρκγ. 123.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ὡς ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραὴλ. Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ὡς ἐν ἡμῖν, ἐν τῷ ἐπαναστῆσαι αὐθράπεις ἐφ' ἡμᾶς. Ἄρα ζῶντας αὐ κατέπιον ἡμᾶς. Ἐν τῷ ὀργισθῆναι τὸν θυμὸν αὐτῶν ἐφ' ἡμᾶς. Ἄρα τὸ ὕδωρ αὐ κατεπόντισεν ἡμᾶς. Χείμαρρον διήλθεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν, ἄρα